

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXXVII

IULIE 1990

Nici o altă temelie

Ființa umană este dornică să se afirme, să realizeze ceva deosebit. Să poată spune... „acest lucru l-am făcut eu”. Și este normal să ne aducem contribuția la binele comun. Dumnezeu ne-a creat ca inteligențe creatoare — în sfera noastră. Apostolul și pastorul Pavel scotea în evidență însă marele adevăr ce ne învață că „noi sintem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Cor. 3,9 p.p.). „El a atras atenția la lucrarea sa printre ei (corinteni), ca fiind aceea a unui 'meșter-zidar înțelept' care a pus temelie pe care au clădit alții. Dar el nu s-a înălțat pe sine, căci a declarat: 'Noi sintem împreună lucrători cu Dumnezeu'. El nu pretindea a avea o înțelepciune a sa proprie, căci recunoștea faptul că numai puterea divină l-a făcut în stare să prezinte adevărul într-un mod plăcut lui Dumnezeu. Unit cu Hristos — Cel mai mare dintre toți învățătorii — Pavel a fost capabil să transmită învățăturii ale înțelepciunii divine care să satisfacă nevoile tuturor claselor și care aveau să se aplice în toate vremurile în orice loc și în orice condiții sau situații” (A.A./303).

În lucrarea pe care Dumnezeu o are de adus la îndeplinire, lucrare de edificare a bisericii Sale și de chemare a oamenilor la pocăință, de vestire a întregii solii îngerești, noi sintem lucrătorii Săi.

Comentariul Biblic al Bisericii noastre, comentând 1 Corinteni 3, ne spune că „lucrarea este a lui Dumnezeu. Oamenii sint numai miini ale puterii cerești... Această legătură plăcută de colaborare cu cerul se bazează pe încredere simplă în iubirea cea mare a Alotcunoscătorului Părinte cereșc. Viziunea aceasta înălțătoare de a fi conlucrător împreună nu cu cel mai mare om de pe pământ, ci cu Creatorul lumii prin a cărui putere se menține Universul întreg, face ca acest lucru al conlucrării să fie de o deosebită cinste și onoare în fața căreia cea mai mare cinste și onoare pe care lumea o poate oferi este fără valoare” (6 B.C./675).

Pavel însă continuă în Epistola sa către Corinteni (cap. 3) atrăgând atenția la faptul de necontestat al acțiunii de edificare a bisericii de către cer. El spune: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, și ua altul clădește deasupra” (vers. 10). Dumnezeu este acela care de la început a zidit biserica Sa. Începând cu oamenii lui Dumnezeu de la începutul istoriei acestui pământ, cu patriarhii, profeții, apostolii și toți cei care au „conlucrat cu cerul”, toți aceștia au zidit pe Stînca Veacurilor și „Stînca era Hristos” (1 Cor. 10,4). „Apostolii n-au adus la îndeplinire lucrarea lor în propria lor putere, ci în puterea viului Dumnezeu...” (A.A./595).

Ceea ce trebuie remarcat este faptul că în edificarea bisericii lui Dumnezeu nu omul, ci Cerul, Dumnezeu a fost meșterul zidar înțelept și priceput care a folosit „miinile omenești” chemate de El să conlucreze cu cerul. Aceștia, din generație în generație, la rindul lor au făcut un singur lucru: au zidit pe temelie pusă și au zidit în continuare. Nimeni nu

s-a apucat să dărîme ceea ce au făcut înaintașii săi din considerente că „ceea ce s-a zidit” nu corespunde planurilor și vederilor proprii. Dumnezeu a fost, este și rămîne „Meșterul zidar înțelept și priceput”. El a condus lucrările și „conlucrătorii” au lucrat sub directa Sa supraveghere, căci „lucrarea este a lui Dumnezeu”.

Generații de-a rîndul, Dumnezeu a chemat și în cadrul lucrării din țara noastră „miini harnice” care să conlucreze cu El la edificarea bisericii Sale. A chemat zilieri, adică oameni care au știut un singur lucru și anume să lucreze cu credincioșie după planurile Maestrului arhitect. Aceștia au trudit zi și noapte la lucrarea chemării lor și mulți dintre ei nu și-au iubit viața. „Unul după altul cei mai de frunte ziditori au căzut prin miinile vrăjmașilor. Ștefan e ucis cu pietre; Iacov a fost ucis cu sabia, Pavel a fost decapitat, Petru crucificat, Ioan exilat. Dar cu toate acestea biserica a crescut... În acest fel templul bisericii lui Dumnezeu s-a înălțat mereu” (A.A./597).

În două rînduri am auzit pe un tînăr pastor — tînăr în credință și-n pastorație — povestind cu lux de amănunte cît a suferit el în perioada regimului totalitar. Știam că nu fusese nici arestat și nici nu petrecuse vreo zi în pușcărie. Șicanele la locul de muncă au fost „viața zilnică” a credincioșilor mem-

„După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra” (1 Cor. 3,10).

brii ai bisericii. Mi-a venit atunci în minte figura zimboțoare și plină de amabilitate a fratelui pastor Andrei Rizea. Purta în trupul lui urmările bătăilor primite și ale timpului petrecut în închisori. Dar nu l-am auzit niciodată vorbind decît despre „Suferințele Domnului Hristos”.

Să ne aducem aminte de fratele Oresciuc, pastor al Evangheliei care este ucis în timp ce „lucra pe temelie” pusă de Hristos. Să amintim aici pe fratele Pescariu, de pe meleagurile Moldovei, care, ca și fratele Oresciuc, este bătut pînă cînd n-a mai rămas viață în el. Așa s-a zidit biserica lui Hristos. În anii persecuției antonesciene sute, mii, zeci de mii de frați, surori și copii au fost chinuți, duși din post în post, bătuți, infometaji, condamnați la zeci de ani de temniță (fratele Popov Alexandru la 25 de ani). Aceștia au clădit în vremuri grele pe temelie pusă.

În aceeași perioadă de timp, cînd unele „miini” s-au grăbit să găsească de lucru în altă parte, majoritatea pastorilor, îmbrăcînd hainele muncitorului sau

ale lucrătorului ogoarelor, au mers pe lângă căruță din sat în sat și au continuat să „zidească” biserica lui Hristos. Au îndurat greul dar n-au dezertat și nici nu s-au plîns.

În vremuri de grea cumpănă „mîinile” chemate de Dumnezeu au continuat să fie active în zidirea trupului lui Hristos. Așa s-a zidit biserica cu credincioșia mîinilor chemate și folosite de Dumnezeu. În toată această perioadă de timp cei care au încercat să „demoleze” ceea ce au crezut ei că nu corespunde planurilor și vederilor lor au fost „spulberați”. „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Nimeni nu poate pune o altă temelie pe care să se zidească și nimeni nu poate zidi pe temelie pusă de Dumnezeu decît ceea ce Marele și Priceputul Maestru cerește știe că trebuie zidit.

Această sesiune a Adunării Generale care s-a desfășurat la confluența dintre generații a adus, așa cum era și normal, schimbări. Nu culoarea, forma sau anumite caracteristici specifice ale „mîinilor” constituie succesul ziditorilor. Toate au de făcut o singură lucrare: să zidească și nu să dărime, să lucreze după planul divin și nu după cel personal. Să nu uităm: lucrarea este a lui Dumnezeu nu a oamenilor. Cei chemați în acest ceas al istoriei Planului de Mintuire trebuie să lucreze cu o mare atenție la directivele „Mesterului-zidar”. Și apostolul Pavel adaugă ca o concluzie: „Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra”, atrăgînd atenția că nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă și care este Isus Hristos (vers. 11). Dar el avertizează pe clăditorii nu numai cu privire la ceea ce clădesc (aur, argint, pietre scumpe, lemn, flîn, trestie) ci și cum clădesc — valoarea lucrului făcut.

El nu poate fi făcut oricum, ci să se lucreze mai departe pentru zidirea în desăvîrșire a trupului lui Hristos! Toți sîntem chemați să conlucrăm cu Dumnezeu. Nimeni nu ocupă locul altuia. Fiecare lucrează în dreptul propriei sale chemări și fiecare trebuie să acționeze pentru desăvîrșirea și încheierea lucrării.

La rezidirea Ierusalimului după robia babiloniană, raportul biblic ne spune că, cei chemați să zidească, lucrau fiecare „în dreptul... lui”, acolo unde a fost pus să lucreze. El trebuia să colaboreze cu cel din stînga și din dreapta lui pentru unitatea întregitoare a lucrării, dar fiecare era dator să lucreze în dreptul lui, acolo să-și pună sufletul, mintea și mîinile sale la dispoziția lui Dumnezeu. Și lucrarea „mîinilor” în slujba lui Dumnezeu trebuie să fie sfințită prin prezența cerului și iubirea curată a inimii. Cei ce nu și-au iubit viața ci au zidit-o odată cu edificarea bisericii în structura ei, au făcut lucrul acesta cu o nețărmită dragoste pentru Dumnezeu, pentru lucrarea Sa, pentru oameni și pentru frații și colaboratorii lor.

Serva Domnului ne spune: „Noi sîntem ziditori pentru Dumnezeu și trebuie să zidim pe temelie care a fost pregătită pentru noi. Nimeni nu trebuie să zidească pe propria lui temelie, în mod independent de planurile pe care Dumnezeu le-a pregătit” (5T/270).

Cei pe care Adunarea Generală i-a investit cu autoritate, aceste „mîini” ale puterii divine, să lucreze mai departe în temere de Dumnezeu și iubire, în unitate și umilință, și, binecuvîntarea Cerului se va revărsa asupra întregii biserici.

Pastor
Dumitru Popa

Sîntem ca la Iordan

Sîntem și noi ca la Iordan,
Și cit-asemănare!
De patruzeci de ani, murim
De sete și dogoare.

Dar n-am pierit, am renăscut
Din cioburi și din zgură,
Am învățat să ne unim
Lovindu-ne de ură.

Și-n tabăra de la Iordan
Se-anunță „vreme bună”
Străluce soarele de mai
Întîrziat, o lună.

Trimite Doamne peste noi
Din tronul Tău, o rază,
Și pe altarul ce zidim
Lucirea ei să cază.

Cînd tabăra se va urni,
Și-o-ncepe iar să tune,
Eben-Ezer, să mergi cu noi
Ca-n vremile străbune.

Îngroapă-ți zdrențele popor!
Și spală-te-n lumină,
Destul ai înotat în glod
Și te-ai spoit cu tină.

E vremea strinsului în cîmp
Și-i vremea înnoirii
E sărbătoare la Iordan
Și ziua mîntuirii.

Mircea Dănăiață

București,
iunie 1990

Adunarea Generală a Uniunii

București

7—10 iunie

1990

Pastor

A. Bocăneanu

ales secretar al uniunii

Simțăminte înconfundabile de așteptare și interes însoțesc întotdeauna săpminile și zilele premergătoare unei sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii. Nu este greu să recunoști această atmosferă specială în discuțiile pastorilor și ale credincioșilor, în rugăciunile din comunități și uneori chiar și în predici. Sînt întrebări care își așteaptă răspunsul și surprize care parcă plutesc în aer: Care vor fi noii conducători ai Uniunii? Ce domenii de activitate vor fi promovate? Cum va păși biserica în acest ultim deceniu al secolului?

Dar această a XII-a sesiune a Adunării Generale strînea un interes cu totul deosebit și datorită faptului că, după mai multe decenii, ea se desfășura sub conducerea nemijlocită a conducerii lucrării noastre, a Diviziunii Euro-Africa a Conferinței Generale. Președintele Diviziunii, fr. Edwin Ludescher, nu a putut participa din cauza accidentului de automobil pe care îl suferise. (Între timp din-sul s-a refăcut complet). De aceea, a fost reprezentat de frații Georges Steveny și Erich Amelung, secretarul și, respectiv, trezorerul Diviziunii, binecunoscuți nouă.

Prezența dinșilor s-a caracterizat prin siguranța pe care o dă îndelunga experiență, cu detașarea izvorită din deplina libertate de a face ceea ce crezi că este bine și încrederea dată de convingerea prezenței active a lui Dumnezeu.

Joi, 7 iunie, ora 9, în capela comunității Popa Tatu din București, a bătut ceasul de început al celor patru zile de lucru și sărbătoare.

În sală se aflau 210 delegați (din totalul de 215): 121 pastori și 89 laici. Surprinzător, între delegați nu a fost nici o femeie. De asemenea, au fost prezenți 110 invitați: pastori pensionari, misionari și pastori ajutori, precum și alți angajați ai bisericii.

Ziua a început în părtășia Cuvîntului și a rugăciunii. Frațele Steveny a mîngîiat și a

încurajat inimile noastre de așteptători vorbind cu măiestria exegetică și cu fervoarea spirituală care-i sînt atît de caracteristice. Textele de bază au fost cele care prezintă revenirea Domnului nostru ca o venire la nuntă (Apocalips 19,7-9) și ca o întoarcere de la nuntă (Luca 12,35-36). Între cele două descrieri pare că există un conflict.

Nunta la israeliți avea două părți: una civilă, lipsită de sărbătoare și de ospăț, un angajament solemn irevocabil, și o a doua, ceremonia voioasă însoțită de masa festivă. Prima parte a „nunții“ a fost începută în anul 1844, cînd a fost inaugurată slujba în sfînta sfîntelor. Acum se hotărăște cine va rămîne în acest legămint și va participa la masa sărbătorească a nunții.

Apoi ni s-a prezentat parabola surprinzătoare din Luca 18,1-9. Accentul nu este pus asupra unei comparații dintre judecătorul nedrept și Dumnezeu, ci asupra paralelei dintre văduva săracă și poporul celor aleși. Văduva are de partea ei toate neajunsurile posibile. Nu i se face dreptate. În ciuda acestor handicapuri, ea este dintre cei aleși. Cei aleși sînt într-o situație dificilă. Lumea nu va face niciodată dreptate bisericii lui Hristos. Numai El o va face, cînd va veni. Sîntem „condamnați“ să rostim o rugăciune care va rămîne neascultată pînă la revenirea lui Isus, și anume, rugăciunea cea mai fierbinte dintre toate: „Vino, Doamne Isuse!“

Să stăruim cu ardoare în această rugăciune cu adevărat adventistă! Fără să știe, omnirea și natura tînjesc după aceeași izbăvire. Destul au fost suportate urmările păcatului!

Sîntem răspunzători să înălțăm speranța lumii întregi prin „arătarea fiilor lui Dumnezeu“, caracterele pregătite pentru înțînirea cu Mirele ceresc. Acesta va fi semnul că mirele se întoarce curînd la nuntă.

La ora 11, a început adunarea efectivă propriu-zisă, cu un cuvînt de salut rostit de fratele

Dumitru Popa, președintele în funcție al comitetului Uniunii, și o scurtă meditație a fratelui Georges Steveny, bazată pe discuția dintre Domnul Isus și Petru din Matei 16, fiind subliniat adevărul încurajator că Domnul este Cel care zidește biserica Sa. Partea noastră este să fim Simon („ascultător“).

La ora 11,15, fr. Steveny a declarat deschise lucrările Adunării Generale Elective ale Uniunii române și a prezentat prevederile regulamentare privind aceste lucrări. După ce s-au

Pastor
Dima Viorel
Trezorier al Uniunii

pus unele întrebări clarificatoare, s-a trecut la prima etapă, alcătuirea comitetului de organizare (numit de obicei de noi comitet special).

Acest comitet a avut următoarea componență: Chițu Marin, Cristescu Lucian, Micu Paulin, Țică Dumitru, Safciu Jean, Orban Antal, Galfi Ludovic, Stoica Napoleon, Zimborean Victor, Szentagotay Lorand, Engelhardt Adam, Memete Pavel, Moldovan Aron, Hodoboc Constantin, Trif Teodor, Roșca Emanuel, Bidiuc Ioan, Mihalache Titu, Solomon Ștefan, Stanca Gherasim, Forray Lazăr, Geată Ion, Toma Gheorghe, Pantaia Gheorghe.

Acesta a avut misiunea să prezinte Adunării spre votare componența celor patru comitete de lucru: comitetul de planuri, comitetul de numiri, comitetul de acreditări și comitetul de statute și regulamente.

Lucrările comitetului de organizare a început cu două rugăciuni prin care s-a cerut prezența lui Dumnezeu pentru călăuzire divină. Fr. Steveny a

dat unele explicații introductive, după care a fost ales fr. Forray Lazăr ca secretar de ședință. S-a hotărât ca votarea listei pentru comitetul de numiri să fie prin vot secret și acesta să cuprindă 17 pastori și 8 laici. Raportul comitetului de organizare a fost prezentat la ora 17.

Comitetul de numiri a cuprins pe următorii: Baciui Mihail, Blaj Petru, Cazan Cornel, Chebegeanu Apostol, Chițu Marin, Cîmpean Ioan, Cristescu Lucian, Dima Viorel, Enache Ion, Galfi Lajos, Geată Ion, Gheorghită Daniel, Gițan Teofil, Maur Traian, Memete Pavel, Moldovan Aron, Micu Paulin, Niculescu Teodor, Roșca Benjamin, Roșca Emanuel Szallos Zoltan, Szasz Ernest, Szentagotai Lorand, Toma Gheorghe, Tulbure Teodor.

În jurul orei 20, comitetul de numiri a venit în fața Adunării Generale cu propunerea pentru președinte în persoana fr. Dumitrescu Nelu.

În cursul dimineții, după ora 12, au fost prezentate rapoartele președintelui, secretarului și consilierului administrativ al Uniunii pentru perioada 1986—1990.

Pastor
Moldovan Aron
Director Școala de Sabat
și Asociația Pastorală

Vineri 8 iunie, au fost reluate lucrările pe comitete. Lucrările comitetului de numiri s-au încheiat în jurul orei 15,00 cu prezentarea comitetului Uniunii. Acesta a fost votat în jurul orei 18 și este format din: Dumitrescu Nelu, președinte, Bocăneanu Adrian — secretar, Dima Viorel — trezorier, Bucuman Ion, Forray Lazăr, Cris-

tescu Lucian, Moldovan Aron — directori la care se adaugă Orban Adalbert, directorul Seminarului Teologic A.Z.S., președinții de conferințe: Niculescu Teodor, Timiș Alexandru, Bidiuc Ioan, Deac Gligor, Chebegeanu Apostol, doi pastori: Peicu Virgil și Szasz Ernest și doi membri laici: Enache Ion și Weiss Simion.

Comitetul de planuri a prezentat următorul raport:

„Trăim un timp de importanță fără egal. Biserica a fost

Pastor
Forray Lazăr
Director publicații și comunicații

creată prin Evanghelia și pentru Evanghelia. Societatea este flămândă după Cuvîntul lui Dumnezeu.

Dorim să ne punem cu iubire și recunoștință la dispoziția lucrării cu toate capacitățile noastre pentru ca Evanghelia să triumfe prin harul lui Dumnezeu.

Sîntem fericiți că putem lucra în acest comitet important și în această Adunare Generală sub conducerea Diviziunii și apreciem că vom fi sprijiniți direct în continuare.

În vederea îndeplinirii acestor misiuni unice, punem în fața bisericii următoarele obiective:

A. Evanghelizare

1. Formularea unei strategii globale, coordonate, pentru:

a) implicarea tuturor pasto- rilor și membrilor în activita- tea misionară, inclusiv instrui- rea și dotarea necesară, cu spri- jinul direct al Diviziunii.

b) acoperirea întregului teri- toriu al țării, care să fie zo- nat și afiliat unei comunități.

2. Angajarea la fiecare conferință și la Uniune a unor pastori cu activitatea exclusivă de evanghelizare, instruiți în mod special.

3. Crearea unei rețele complete de misiune internă, de la Uniune la Comunitate și folosirea minutelor misionare și a unor ore din serviciul divin în acest scop.

4. Schimb de experiență între conferințe și cu străinătatea.

5. Ținta ca fiecare membru să câștige un convertit pe an.

B. Școala de Sabat.

1. Organizarea și dotarea Școlii de Sabat cu materialul necesar pentru toate grupele de vîrstă și instruirea pentru ca Școala de Sabat să devină în mod real o uncăltă evanghelistică.

C. Lucrarea de tineret.

1. Orientarea tinerilor către evanghelizare, inclusiv prin organizarea de tabere pentru instruire și efort evanghelistic.

2. Crearea de cercuri de activități și creație, cu folosirea caselor de cult și prin organizarea de tabere în acest scop.

3. Organizarea de congrese ale tineretului la nivelul conferințelor în anul 1990, iar în 1991 la nivelul Uniunii cu participarea de tineri și din alte țări, pentru schimb de experiență, ca și festivaluri anuale ale formațiilor muzicale.

Pastor

Bucuman Ion

Director departamentul tineretului

4. Pregătirea tinerilor pentru o tovărășie activă cu tineretul neadventist.

D. Educație.

1. Instruirea religioasă și doctrinală a copiilor școlari și a tinerilor în cadrul comunităților.

2. Activități educative diversificate în cadrul comunităților, pregătirea de material necesar.

3. Inițierea acțiunilor necesare pentru crearea unei rețele de școli medii (seminare).

F. Publicații

1. Impulsionarea lucrării editoriale ca instrument evanghelistic.

2. Reorganizarea lucrării de colportaj.

3. Tipărirea lucrărilor serei E.G. White destinate pastorilor.

G. Pastorație.

1. Cursuri de ridicare a nivelului de pregătire al tuturor pastorilor.

Pastor

Cristescu Lucian

Director activități ale Bisericii, evanghelizare

H. Familie.

1. Generalizarea pregătirii premaritale.

2. Reînviorarea altarului familial, cu instruirea și materialele necesare.

I. ADRA

1. Înviorarea lucrării de binefacere la conferințe prin ADRA și în comunități prin Tabita, cu orientare evanghelistică.

Pentru toate aceste programe, talentele și darurile tuturor pastorilor și credincioșilor urmează să fie cercetate, valorificate și dezvoltate.

Comitetul de acreditări a cuprins pe : Bidiuc Ioan, Faluvegi Dezideriu, Chețan Emil, Orban Adalbert, Deac Gligor, Roșu Ioan și Simon Iosif și a avut sarcina să acrediteze pe toți pastorii și pastorii ajutoari ai Bisericii A.Z.S. din România.

Comitetul pentru statute a lucrat cam 15 minute, s-a ho-

tărit să se constituie în comisie permanentă care să lucreze la pregătirea noului Statut de funcționare al Bisericii din România în conformitate cu rînduicelile și principiile generale ale Bisericii mondiale, în colaborare cu Diviziunea.

La sfîrșitul lucrărilor electivite, fr. G. Steveny a spus printre altele : „Sînt impresionat de curajul și sinceritatea dv. Lucrările s-au desfășurat în deplină libertate. Diviziunea n-a încercat să influențeze comitetul și nici ea n-a fost influențată. O spun ca înaintea lui Dumnezeu. Totul s-a desfășurat corect. Pe tot parcursul lucrărilor am simțit dorința arzătoare de a sluji pe Dumnezeu în această țară. La fel și în momentul votului. Pot să spun că intrăm într-o nouă fază a lucrării lui Dumnezeu. Iar îndemnul este : 'Du-te în puterea pe care o ai. Ea este de la Mine, ca și recomandările, dorințele și binecuvîntările pe care ți le dau'.

Un pastor îmi spunea : 'Avem membri remarcabili care muncesc și se roagă pentru biserică tot timpul, îi oferă timpul și banii lor'. Vom părăsi această adunare cu amintirea unei Uniuni mari nu numai ca număr, dar și ca spirit'.

Cu cîntare și rugăciune lucrările Adunării Generale Elective a Uniunii s-au încheiat, delegații și invitații gră-

Pastor

Orban Adalbert

Directorul Seminarului

bindu-se să se pregătească pentru Sabatul care era aproape, Sabat care își anticipa bucuriile și experiențele deosebite, deoarece frățietatea adventă avea să se unească în serviciul divine care urmau să fie oficiate în Sala Polivalentă.

RAPORT

prezentat
la cea
de-a XII-a
Sesiune
ordinară
a
Adunării Generale
Elective
a
Uniunii de Conferințe
a
Bisericii Creștine
Adventiste
de Ziua a Șaptea
din
România
de

Pastor
Dumitru Popa,
Președinte în funcție
al Comitetului Uniunii

București,
7 iunie 1990

IUBIȚI FRAȚI DELEGAȚI ȘI INVITAȚI STIMATE FRATE STEVENY STIMATE FRATE AMELUNG

Ca urmare a hotărârii comitetului executiv al Uniunii de Conferințe nr. 3 din 14 febr. 1990 și în consens cu comitetul executiv al Diviziunii Euro-Africa, sintem convocați aici, în aceste zile, pentru a lua parte la lucrările celei de-a XII-a sesiunii ordinare a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea.

Vă rog să-mi permiteți ca, în numele celor care pînă la deschiderea acestor lucrări au constituit comitetul Uniunii, să adresez fraților Georges Steveny, secretarul Diviziunii Euro-Africa, și Erich Amelung, trezorerul diviziunii, delegaților și invitaților un sincer și călduros „bun venit!”

De la organizarea Uniunii, care a avut loc în anul 1920, au trecut 70 de ani. La data aceea, Uniunea română avea un număr de 1985 membri organizați în patru conferințe. Aniversăm anul acesta 120 de ani de vestire a întregii solii îngerești în România, șapte decenii de la organizarea Uniunii române a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea și șapte decenii de la prima Adunare Generală a Uniunii.

Acești șaptezeci de ani sînt ani de puternice experiențe cu Dumnezeu, ani de libertate și ani de prigoană, ani de creștere și dezvoltare și ani de experiențe amare.

De la ultima Adunare Generală a Uniunii din 1985, s-au petrecut lucruri deosebit de importante și pentru biserica noastră. Cînd forța constrîngătoare a unui regim totalitar apăsa din ce în ce mai greu și opresiunea și îngrădirile intoleranței deveneau tot mai brutale, în sfatul Cerului s-a hotărît... pînă aici. Și evenimentele se pun în mișcare. Un vînt răscolește „marea” celor apăsați pe care îi pune în acțiune și forța celor încătușați sfărîmă lanțurile și scapă dincolo de zăgazuri, spre libertate. Să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a făcut și nouă parte de acest moment deosebit de valoros. Biblia este descătușată, sufletele noastre să fie și ele descătușate și energia sfințită a copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu să fie pusă în slujba vestirii Evangheliei ca aceasta să ajungă la orice suflet.

În acest interval de timp au închis ochii în nădejdea adventă în comunitățile noastre un număr de 4.054 frați și surori, tineri și copii și următorii frați pastori :

Alexe Constantin, Baciuc Gheorghe, Bălan Andrei, Berner Konrad Daniel, Ciovică Gheorghe, Constantinescu Alexandru, Dănilă Ioan, Deleanu Petre, Diaconescu Victor, Florea Dumitru, Fülöp Francisc, Georgescu Victor, Gherase Gheorghe, Hariuc Mihai, Iorga Ignat, Marinescu Nicolae, Moldovan Vilhelm, Niculescu Eduard, Pascu Ioan, Pascu Năstase, Păun Corneliu, Vlad Florea.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El“ (Ps. 116, 15). Vă invit să păstrăm un moment de reculegere în semn de prețuire a acestora.

Am putea împărți aceste șapte decenii, în următoarele perioade de timp :

1920—1941

Douăzeci și unu de ani de puternică activitate evanghelică. Ani în care lucrarea penetrează adânc în sufletele doritoare de mântuire. Ani în care personalități marcante, de pionierat conduc lucrarea din România : frații P.P. Paulini, Șt. Demetrescu, P.P. Păunescu, C. Popescu, I. Bauer, D. Florea, Șt. Ivăncică și mulți alții, marii și nenumărații anonimi, dar nu mai puțin valoroși și scumpi înaintea Cerului, au lucrat cu dăruire pentru cauza Evangheliei din România. Ani de dezvoltare în toate compartimentele lucrării, ani în care n-au lipsit nici amărăciunile și nici experiențele triste din afara și din lăuntrul Bisericii.

1941 — august 1944

Ani de prigoană, arestări, judecări, temniță, Biserica intră în cuptorul purificării. Momentul încercării noastre. Ani binecuvințați, de trăiri lăuntrice și fixare puternică în adevăr. Pentru unii, ani de martiriu, pentru alții ... un timp al cunoașterii slăbiciunilor proprii. Biserica iese mai întărită din această experiență.

august 1944—1947

Ani de explozie a libertății. Din închisori, în plină activitate evanghelică și de colportaj : în săli sau piețe publice, Evanghelia este propovăduită și trăită. Un timp scurt, dar care a marcat o creștere remarcabilă a Bisericii.

1947—1989

O perioadă lungă de 41 de ani, care se cere a fi analizată în amănunt, o perioadă ce trebuie să-și aibă un loc anume în istoria Bisericii noastre.

Ea debutează cu recunoașterea oficială a Bisericii adventiste. Biserica primește în sffrșit statut oficial. În schimb, în 1947, ne este confiscată tipografia și se interzice colportajul. În 1949 ni se ia clădirea seminarului de la Brașov și se închide școala de surori medicale din București. În perioada 1950—1955 sînt încurajate disputele interne. Spiritul vremii pătrunde în rîndul pastorilor și printre membri. Se caută destabilizarea organizatorică. Anul 1955 aduce la conducere — cum era și normal — o nouă echipă. Biserica aștepta mult de la această nouă conducere. Din nefericire, anii care urmează sînt cei mai grei din această perioadă. Vechiul dicton roman (Divide et impera) a fost reactualizat. Am asistat neputincioși la o acțiune bine gîndită a regimului de atunci de a ne nimici prin noi înșine. Se pro-

duc arestări. Sînt prezenți în această sală frați care au fost arestați atunci — proces rușinos pentru care trebuie să spunem împreună cu Daniel : „Nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine“. Ani de închisoare pentru Șt. Năilescu și A. Văcăreanu. O serie de alte situații care au zdruncinat puternic biserica și frățietatea.

În iubirea Sa, Dumnezeu nu ne leapădă. Se fac eforturi pentru păstrarea unității de doctrină și organizație, deși în acest timp se închid sute de comunități, se desființează conferințe și se intervine în programul de educație a copiilor prin Școala de Sabat. Retragerea recunoașterii pastorilor era un fapt obișnuit, creînd o stare de incertitudine care a afectat viața și activitatea lucrătorilor bisericii și, implicit, ale comunităților. În ciuda tuturor acestor situații, unitatea doctrinară și organizatorică este menținută.

Cînd, în 1967 9 iulie, are loc Adunarea Generală Electivă a Uniunii, se amintește că „din anul 1958, Uniunea are numai un comitet de conducere provizoriu“. Din nefericire, următoarea Adunare Generală va avea loc după 8 ani, în decembrie 1975. După această dată s-au depus eforturi pentru stabilitate organizatorică, pentru respectarea rînduielilor din biserică și pentru un climat de certitudine și încredere între frați. Marea majoritate a celor care sîntem aici am contribuit la realizarea acestor deziderate în condiții destul de grele și neprielnice. În această perioadă de timp începe un proces invers, de recuștigare a ceea ce se pierduse.

Încet și cu eforturi deosebite, se reeditează lucrări ale Spiritului Profetic, atît de necesare bisericii. Apar : „Calea către Hristos“, „Parabolele Domnului“, „Hristos Lumina Lumii“, „Marea Luptă“, „Patriarhi și Profeți“. Chiar dacă tirajele nu erau mari, ci mai mult simbolice, era totuși o realizare avînd în vedere că în perioada 1955—1965 nici nu se putea vorbi despre Spiritul Profetic și Ellen G. White.

Se acordă o atenție deosebită caselor de rugăciune. Numai oficial s-au achiziționat 116 case de rugăciune și case parohiale și s-au construit sau reconstruit și se construiesc încă sute de case de rugăciune. Este perioada în care s-a construit cel mai mult. Deși cu multe eforturi și sacrificii din partea fraților (procese, sentințe de demolare). Trebuie să fim totuși recunoscători lui Dumnezeu că nici una n-a fost demolată. În județul Prahova, la Piatra Neamț, Craiova, Ocna Mureș, Făgăraș, Șepreus, Viile Noi etc., ca să amintim numai cîteva cazuri. Fiecare Conferință poate da mărturie despre volumul deosebit de mare al construcțiilor din această perioadă. Dumnezeu să binecuvînteze frățietatea noastră care a dat dovadă de un mare spirit de jertfă pentru cauza lucrării Sale.

În această perioadă s-a reintrodus educația religioasă a copiilor în Școala de Sabat. Deși acest lucru a constituit o problemă foarte

sensibilă în relațiile dintre conducerea bisericii și fostul Departament al Cultelor, lucrarea aceasta a continuat să se facă. Aducem mulțumiri tuturor aceluia care au depus eforturi pentru menținerea și dezvoltarea ei, aceluia care, în condiții grele, au susținut și însușit această activitate.

O nevoie stringentă în această perioadă a fost înființarea de noi comunități. Cum regimul trecut ținea foarte mult să nu crească numărul bisericilor, a trebuit ca multe comunități să fie înființate fără aprobarea cuvenită. Aceasta de multe ori a adus amenzi și intervenții dure, deloc democratice din partea autorităților de atunci. În această perioadă au fost înființate și autorizate foarte puține comunități.

Tot în acest interval de timp, Seminarul nostru Teologic a funcționat în București. Dacă la un moment dat, spre începutul perioadei, aveam 20 pînă la 40 de elevi, numărul de locuri — din dispoziția autorităților de stat — a fost în mod drastic diminuat. În această situație, conducerea bisericii a fost nevoită, prevăzîndu-se de o prevedere statutară — să facă apel la tineri care, deși n-au trecut prin Seminar să fie angajați și școlarizați pe parcurs. Nevoile lucrării trebuiau satisfăcute. Astfel, în ultimii cinci ani, au absolvit Seminarul 23 de tineri, toți fiind în prezent angajați în cadrul bisericii. În același timp, un număr de peste 40 de noi angajați fără studii seminariale urmează cursurile speciale de pregătire, pe lângă ceilalți 20 de elevi ai Seminarului, anii I, II și III.

În ultima parte a perioadei în discuție s-a dus tratative și s-a realizat înființarea unei noi Conferințe — Conferința Brașov — și revenirea la Școala de Sabat pe grupe, după cum este practica în sistemul Școlii de Sabat din biserică noastră. De asemenea, au fost introduse aceleași Studii Biblice ca în biserică din lumea întreagă.

Toate aceste împliniri modeste au fost realizate în perioada unui regim care a urmărit, cu perseverență și brutalitate, să desființeze tot ceea ce era legat de religie și în mod deosebit de anumite biserici.

Epopoea Grandului este binecunoscută. Ea demonstrează atitudinea fermă a membrilor, pastorilor și a conducerii Conferinței și Uniunii față de asaltul pornit împotriva noastră. În mapele dv., aveți primul număr al revistei „Semnele Timpului”, în care veți găsi o succintă relație a filmului aceluor evenimente dramatice.

În acest timp, cu eforturi pe care numai cei chemați să le depună le cunosc, s-au menținut și dezvoltat relațiile noastre cu frații de la Conferința Generală și de la Diviziunea Euro-Africa. Regretatul frate Pierson vizitează în două rânduri țara și biserică noastră. Fr. Wilson, actualul președinte al Conferinței Generale, ne vizitează de asemenea de două ori, iar frații de la Diviziunea Euro-Africa au putut să ne viziteze în fiecare an. Păstrăm o

plăcută amintire a prezenței în mijlocul nostru a fraților care ne-au fost oaspeți, aceasta contribuind nespus de mult la creșterea vieții bisericii, la libertatea ei. Aceste relații au jucat un rol deosebit în viața și activitatea bisericii.

Am făcut și greșeli. Într-un regim totalitar, cu o puternică forță de opresiune, conducerea la toate nivelele a căutat să păstreze integritatea doctrinară și organizatorică a bisericii. Ea a avut în vedere păstrarea viabilității și unității în rândurile membrilor comunităților noastre. În toată această perioadă de timp biserică n-a abandonat nici un principiu biblic al viețuirii creștine și n-a înclinat steagul slujirii lui Dumnezeu și aproapei. Dumnezeu cerului, care cunoaște intențiile inimii și motivele acțiunilor, va judeca după dreptate, iar noi ne supunem cu smerenie judecății imanente a cerului. Declarăm solemn înaintea lui Dumnezeu că am făcut ce am considerat că este spre binele bisericii Sale și a păstrării unității ei. Declarăm aici, în fața lui Dumnezeu și a dumneavoastră, că n-am slujit altor „dumnezei”, ci, cu prețul pe care numai Dumnezeu îl știe, în timp ce unii care sînt acum gata să judece pe frații lor au ales să plece să-și „scape viața” și să se bucure de libertate, noi, cei sub condamnare acum, am rămas aici, alături de frații și surorile noastre ca să păstrăm și să împingem mai departe Carul Evangheliei, chiar dacă am făcut acest lucru sub loviturile morale și uneori chiar fizice ale celor din lăuntrul sau din afara bisericii.

22 decembrie 1989 — 6 iunie 1990

O perioadă pe care o cunoaștem cu toții, o perioadă pe care o trăim cu intensitate, un timp ce ne scutește să mai vorbim despre el. Însă se impun câteva precizări.

Acest timp de libertate cere înțelepciune divină, acțiune unită, ordine și disciplină. Dacă într-un timp ca acesta vom acționa haotic sau vom instaura bunul plac, vom seceră pe măsura semănatului. Fac un apel la frații mei tineri, maturi și la cei în vîrstă. Să punem la dispoziția bisericii și a lucrării lui Dumnezeu întreaga noastră ființă. Dumnezeu dorește să aibă un popor și un corp de slujitori care să-L reprezinte în lume. Ceea ce are valoare înaintea Sa nu este atît de mult ceea ce facem, cît ceea ce ... sîntem !

În acest interval de timp, conducerea de pînă acum a Uniunii a acționat în rezolvarea următoarelor probleme de interes general :

— **Situația construcțiilor Bisericii în București.** Capela din str. Labirint 116, de care este legată istoria bisericii noastre din București, va rămîne și se va consolida. De asemenea, în urma intervențiilor făcute, ne-a fost dat terenul de la nr. 114 și 112 de pe str. Labirint. Aici se va construi o sală modernă de aproximativ 1.000 de locuri, cu anexele respective. În prezent se lucrează la planurile acestui edificiu. De asemenea, în str. Negustori

nr. 15, unde s-a cumpărat o proprietate, se va construi Casa de Rugăciune „Labirint II”. În prezent se fac planurile și demersurile necesare obținerii autorizației de construcție.

Pentru rezolvarea problemei Casei de Rugăciune Grant, s-a achiziționat, în zona Crin-gași, un teren ce ne satisface și pe care se va construi casa de rugăciune „Grant”. Iar pe terenul din str. Îvingătorilor, unde în prezent este „cortul”, se va construi un complex, pe întreg terenul, care va cuprinde clădirea tipografiei cu anexele necesare și clădirea Seminarului cu spații pentru clase, dormitoare, birouri și o modernă bibliotecă.

De asemenea, se caută soluții pentru casele de rugăciune ale comunităților Rond, Militari și Lascăr din București care, desființate fiind de vechiul regim, au fost reînființate după decembrie 1989 dar nu au unde funcționa.

Pentru nevoile Uniunii se vor construi pe B-dul Republicii nr. 175 câteva apartamente. În prezent avem avizele de principiu și se lucrează la obținerea autorizației și începerea lucrărilor.

Reînființarea tipografiei Bisericii noastre. După cum știm, biserica noastră a avut până în anul 1947 o modernă (pentru acea dată) tipografie care ne-a fost confiscată. În prezent s-au luat toate măsurile și sperăm, cu ajutorul Bunului Dumnezeu și al frățietății din Germania, S.U.A. și al Diviziunii Euro-Africa, să reînființăm această tipografie atât de necesară lucrării noastre. Până la construirea clădirii noii tipografii, am primit din partea primăriei sectorului III un imobil pe str. Romulus 59 unde va funcționa tipografia „Cuvîntul Evangheliei”. Pentru aceasta sîntem recunoscători Bunului Dumnezeu, frățietății noastre și autorităților pentru bunăvoința și solicitudinea manifestate față de nevoile noastre.

Clădirea Seminarului de la Brașov. În 1949 autoritățile pornesc o campanie de sugrumare a vieții religioase din țara noastră. În aceste condiții se intentează conducerii Seminarului nostru din Brașov, o serie de procese și în final clădirea este confiscată. Seminarul se mută la București.

Încercările făcute în perioada acestor 41 de ani de a reintra în posesia clădirii au fost zadarnice.

După revoluția din decembrie s-au reluat intervențiile la toate autoritățile: la Brașov, la Ministerul Apărării Naționale, la Ministerul Cultelor și la conducerea statului.

Cu ocazia întîlnirii de la Ministerul Cultelor din data de 6 iunie a.c., pe lângă multe alte probleme privind viața și activitatea Cultelor (noua lege a Cultelor, autonomia deplină a cultelor, etc.), s-a cerut, ca un act de dreptate socială, anularea decretelor sau legilor prin care bunurile cultelor au fost confiscate de fostul regim. Domnul ministru Stoicescu a declarat că toate aceste acte samavolnice își vor găsi rezolvarea în legile pe care noile organe

legiuitoare ale țării le vor aduce la existență. Este numai drept ca aceste bunuri să fie înapoiate bisericii.

În legătură cu noua lege a cultelor s-a convenit, la Ministerul Cultelor, să se formeze o comisie din reprezentanții tuturor bisericilor care să lucreze și să prezinte un proiect al noii legi a cultelor. Este numai drept ca noua lege a cultelor să cuprindă, în prevederile ei, principii care să vină în întîmpinarea problemelor specifice fiecărei biserici.

În ceea ce ne privește, în demersurile făcute pînă acum la conducerea de stat, la Ministerul Învățămîntului și la alte organe de stat s-a cerut să se țină seama de următoarele probleme ce formează principii de conștiință pentru credincioșii adventiști:

— să se permită tuturor tinerilor adventiști, ca din motive de conștiință, să fie socotiți ca necombatant și serviciul militar să-l presteze în cadrul unor servicii sociale, umanitare.

— am cerut să nu se introducă religia în școală. În caz că totuși se va introduce, cateheza elevilor să fie făcută de preoții și pastorii fiecărei biserici de care aparțin elevii.

— respectarea dreptului de conștiință al elevilor și studenților de a nu frecventa, în ziua Sîmbetei, cursurile școlare, examenele sau alte activități, Sîmbăta fiind ziua de închinare a creștinilor adventiști, acest lucru fiind valabil și pentru cei din cîmpul muncii.

— s-a cerut, de asemenea, autonomia totală a bisericii, ea avînd capacitatea și dreptul de a-și rezolva singură toate problemele fără amestecul Ministerului Cultelor sau al altor organe de stat, Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, înțelegînd să respecte legile țării.

Demersuri pentru înființarea de posturi de radio și televiziune. S-au făcut pînă acum demersuri pentru înființarea de posturi locale de radio și televiziune, de înființare a unui studio în București, pentru imprimarea programelor pentru aceste posturi radio-TV. În septembrie-octombrie a.c. va veni la București fr. Hodgson, pentru a prospecta posibilitățile înființării acestui studio.

Probleme de interes specific. Desigur că în planul general de acțiune rămîne permanent interesul pentru activitatea evanghelică și viața spirituală a noastră a tuturor.

În septembrie anul acesta fr. Thorp, directorul institutului mobil de evanghelizare al Diviziunii Euro-Africa, va veni în țara noastră pentru un seminar în probleme de evanghelizare, seminar ce se va ține cu toți pastorii și, de asemenea, cu acei lucrători laici care sînt legați de activitatea bisericii. În 1991, de asemenea, va mai fi un asemenea seminar la care vor lua parte și frați de la Conferința Generală.

Toate departamentele bisericii trebuie să se organizeze eficient nu pentru a exista... ci pentru activitatea neobosită.

Asociația națională „Conștiință și Libertate” pentru apărarea libertății religioase și de conștiință, afiliată organizației internaționale pentru libertatea religioasă, un organism non-guvernamental de pe lângă Națiunile Unite, a luat ființă. De fapt ea s-a reînființat, căci a existat înainte de 1946.

Această asociație este chemată să acționeze prompt în problemele libertății religioase și de conștiință, în tot timpul și în mod deosebit acum, în această perioadă în care se făurește cadrul legal al națiunii române (constituția și celelalte legi ale țării).

Avînd în vedere nevoia urgentă de Biblii, la solicitarea noastră, Conferința Generală și Diviziunea Euro-Africa au hotărît să ne trimită 60.000 de Biblii: odată 30.000 de Biblii și apoi o nouă tranșă de 30.000 de Biblii, de îndată ce ele vor fi gata, căci în prezent sînt în curs de tipărire, Societățile Biblice epuizînd stocurile de Biblii în limba română. Pînă atunci însă am primit 30.000 Noi Testamente și Psalmi ce vor umple lipsa, deocamdată, de Biblii.

Viața și activitatea comunităților, viața și activitatea pastorilor trebuie să fie la înălțimea timpului pe care-l trăim și a ocaziei ce ni se oferă.

Noului comitet al Uniunii îi revine sarcina preluării și rezolvării, în continuare, a tuturor acestor probleme și a tuturor celorlalte ce stau în fața bisericii noastre.

Activitatea bisericii de aici înainte trebuie să se înscrie în marile linii directoare ale bisericii lui Dumnezeu de pretutindeni. Aceasta cere din partea tuturor dispoziția de a conlucra cu trageră de inimă și cu simțul responsabilității pentru slava Celui care ne-a chemat în ceasul al doisprezecelea în ogorul Său.

Biserica nu se schimbă în raport cu situația politică din țară. Situația politică influențează — sub aspectul libertății — o mai puternică sau o mai restrînsă activitate. Noi, cei care astăzi predăm acestei Adunări Generale mandatul conducerii ce ne-a fost încredințat întotdeauna numai de către biserică — la adunările generale din 1980 și 1985 au luat parte frați de la Conferința Generală și de la Divi-

ziunea Euro-Africa — sîntem recunoscători și plini de mulțumire față de bunul Dumnezeu că putem să prezentăm în acest moment al adevărului o biserică unită din punct de vedere doctrinar și organizatoric, o biserică activă, care iese dintr-un regim totalitar plină de vigoare și gata de a-și împlini în totul lucrarea chemării ei.

Rog pe cei care au avut de adus numai critici la adresa conducerii Conferințelor și a Uniunii să înțeleagă că acești frați, cu scăderile și greșelile lor, au purtat poverile răspunderii în vremuri grele și cu prețul anatimizării lor au stat lângă Dumnezeu și biserică, pentru ca dv. să aveți acum o biserică nu ieșită din catacombe, ci viabilă, unită, gata — așa cum a făcut-o — pentru activitate plină de succes, ce s-a materializat în cele 2.550 de suflete botezate în Sabatul de la 26 mai a.c., o conducere care a trecut imediat la acțiune, autorizînd înființarea a 287 de noi comunități, anulînd vechile restricții și publicînd aproximativ 500.000 de exemplare de broșuri și cărți într-un timp foarte scurt.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea trebuie să fie o biserică strîns legată în dragostea lui Dumnezeu, care este chemată să se ridice deasupra tuturor barierelor subiective și neprincipiale. Să fim realmente una în Hristos și unii cu alții. Să nu ne molipsim de influențe străine ordinei și unității bisericii, ci să strîngem și mai mult rîndurile într-o perfectă unitate doctrinară, organizatorică și a unei colaborări principiale. Mă rog ca dragostea lui Dumnezeu să ne păstreze laolaltă. Fie ca Dumnezeu să-Și reverse asupra-ne binecuvîntarea Duhului Sfînt în Ploaia Tîrzie, pentru încheierea lucrării și pentru materializarea cit mai curînd a făgăduinței Sale: „Mă voi întoarce să vă iau cu Mine”.

Cînd, pentru prima dată în Sala Polivalentă, s-au auzit cîntul, ruga și verbul sfînt al Cuvîntului Evangheliei, am spus cu lacrimi de recunoștință în sufletul meu: „Slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău. Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta”.

Dumnezeu să binecuvînteze biserica Sa, pe toți copiii Săi și pe slujitorii Săi. Maranata!

MESIA

Conflictul Iudeo-Creștin

V răjmășia lui Lucifer împotriva dreptății și adevărului a îmbrăcat de la început diverse forme!

Legea lui Dumnezeu a fost atacată. El s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, Creatorul și a Cuvîntului Său, Isus Hristos — Mesia.

Rezervîndu-Și acest drept, Tatăl cerea a chemat ființe umane ca să-L reprezinte în lumea amăgită de începătorul păcatului.

Avraam și urmașii lui, Isaac, poporul Israel, au primit Legea cu

poruncile divine. Ele erau o condiție a progresului, păcii și binecuvîntării. Din sinul acestui popor urma să Se nască Păstorul poporului, proorocie care avea să cuprindă toate popoarele: „Te pun să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mîntuirea pînă la marginea pămîntului” (Isaia 49, 6 u.p.).

Isus Hristos — Mesia — este Cel care a împlinit cele scrise în prooroci: „De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un

fiu, și-l va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)” (Isaia 7,14). „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui: Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9,6). Și tu, Betleeme, Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel, și a cărui obîrșie

(Continuare în pag. a. 10-a)

RAPORT

al
serviciului
secretariat

Prezentat
de

Pastor
Nelu Dumitrescu
Secretar
ales
Președinte al Uniunii

Este numai normal ca din când în când să ne oprim pe cale și să privim în urmă pentru a analiza și a trage învățăminte, pentru a corecta greșelile, pentru îmbunătățirea metodelor, pentru reimprospătarea încrederii în marele nostru Dumnezeu și în Mintuitorul nostru iubit.

În cele ce urmează, doresc să fac o prezentare sumară a activității pe plan spiritual a Bisericii Adventiste din România în perioada 01 ianuarie 1986 — 31 mai 1990 care reprezintă rodul străduințelor corpului pastorilor, a slujbașilor și a membrilor comunităților noastre sub călăuzirea Duhului Sfânt și minai de rivna pentru Casa Domnului.

Se cuvine ca în acest context să trecem în revistă experiențele prețioase ale Bisericii noastre, ale fraților și surorilor noastre care n-au fost doar spectatori care să constate greșelile celor ce au lucrat, ci s-au sințit ca făcând parte din trupul Bisericii și „părtași” la neșaz, la împărăție și la răbdare în Isus Hristos“.

Secerișul este mare, holdele de coc, lucrătorii sînt puțini iar Domnul secerișului așteaptă roade pe măsura jerfice Sale.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a crescut și s-a dezvoltat în ciuda situațiilor deosebite prin care a trecut, dar care au fost folosite de Dumnezeu pentru ca Evanghelia Împărăției Sale să fie predicată și suflete prețioase care au crezut să fie adăugate Bisericii.

Astfel, în timpul ultimilor cinci ani, situația este următoarea :

— 01 ian. 1986 erau 47.124 de membri botezați

— în anul 1986 au fost primite în biserică prin botez 1.834 de suflete iar prin vot 107 suflete, total: 1.941 suflete.

— în anul 1987 s-au adăugat bisericii 2.198 prin botez și 83 prin vot, total : 2.281 suflete.

— în anul 1988 biserica a crescut cu 2381 de membri prin botez și 72 prin vot, total : 2453 suflete.

în anul 1989 au fost botezate 2061 suflete, iar prin vot au fost primite 72, total : 2133 suflete.

— în primul trimestru al anului 1990 s-au botezat 182 suflete și au fost primite prin vot 13 suflete, total : 195 suflete.

Cu ocazia botezului din 26 mai 1990 au fost înmormintate în Hristos 2.550 de suflete, număr ce depășește cea mai mare cifră anuală din perioada acestui mandat și din tot trecutul bisericii noastre.

Să ajute Dumnezeu ca această experiență să fie doar începutul unei creșteri fără precedent în istoria Bisericii și care să culmineze pe curînd în bogatele recolte ale Ploii Tîrzii !

Sîntem plini de bucurie pentru că Domnul a făcut lucruri mari pentru noi și de ce să nu adăugăm — cu modestia cuvenită — prin noi, copiii Săi.

Închinăm Domnului rodul bogat al secerișului '90 care se ridică la un cîștig de membri prin botez la suma totală de 11.206 depășind cu mult ținta de 10.000 pusă în cadrul Diviziunii Euro-Africa pentru România.

Lui I Se cuvine lauda, slava și cinstea.

Dar în acest timp de experiențe deosebite, Satana n-a lipsit de la lucrul lui. Suflete prețioase, și nu puține, au trebuit să fie puse de o parte pentru diferite motive care au fost rodul pierderii credinței lor în Cel Prea Înalt și al ruperii legăturii lor cu Isus.

Începînd din 01 ian. 1986 și pînă la 31 martie 1990 situația excluderilor este următoarea : 1986 — 331 ; 1987 — 371 ; 1988 — 325 ; 1989 — 343 ; 1990 (trim. I) — 43 ; deci un total de 1.413.

O parte dintre aceștia au fost reprimiți prin vot sau botez dar rămîn destui care trebuie să constituie subiecte de rugăciune și obiect al lucrării bisericii și al dragostei ei.

De asemenea, ultimul vrăjmaș al omului și-a făcut lucrarea și suflete iubite de Domnul au trecut la odihnă pînă în dimineața învierii. Aceștia nu sînt pierderi în sensul cunoscut al cuvîntului, căci Domnul i-a pus de o parte. Ei sînt în afara necazului, ispitelor și puterii vrăjmașului. Ca urmare, situația deceselor este următoarea : 1986 — 955 ; 1987 — 969 ; 1988 — 926 ; 1989 — 885 ; 1990 — 319, deci un total de 4.054.

Situația comunităților. După lucrările de arondare efectuate sub presiunea Departamentului Cultelor în anul 1962, numărul comunităților bisericii a fost redus în mod drastic sub diferite pretexte, în același timp fiind desființate două Conferințe : Dunărea cu sediul în Brăila și Oltena-Banat cu sediul în Craiova.

În perioada 1986—1990 au fost înființate cu mare greutate trei comunități noi, ajungîndu-se la numărul 525. După multe tergiversări și tratative a fost înființată în anul 1989 Conferința Brașov care astăzi a fost primită prin votul Dv. în rîndul Conferințelor Uniunii.

După 22 decembrie 1989, prin hotărîrea comitetului plin al Uniunii din data de 17 ian. a.c., s-au înființat în toate cele cinci Conferințe 287 de comunități, ajungîndu-se în prezent la 812 comunități. De asemenea, cu aceeași ocazie s-a hotărît înființarea a 446 de grupe care să funcționeze legal, venînd astfel în întîmpinarea nevoilor credincioșilor noștri care nu se pot deplasa la comunități și care, în același timp, sînt mici centre de lucrare misionară și de influență creștină.

Situația personalului. La data de 01 iunie 1990 avem 124 de pastori, 8 pastori ajutoari și 50 de misionari care lucrează cu normă întreagă în cadrul bisericii. Sînt, de asemenea, 25 de angajați ca personal de birou

și 14 ca meseriași de întreținere. Totalul angajaților bisericii se ridică la 220.

Vă puteți da seama că pentru numărul de membri, de comunități și de instituții pe care le avem, precum și pentru volumul de lucru care se cere, situația este destul de dificilă. Aici putem să ne unim cu îndemnul Domnului Hristos: „Rugați dar, pe Domnul secerișului să scoată secerătorii la secerișul Său”.

Aș dori ca la încheierea acestui succint raport, să închinăm Domnului, Dumnezeuului nostru, viața noastră, activitatea anonimă și permanentă a tuturor membrilor noștri și mărturia lor plină de credincioșie.

În spatele tuturor acestor lucrări stau rugăciunile, eforturile nenumărate, mărturiile publice și particulare, lacrimile neștiute de nimeni, preocuparea și luptele sufletești, perseverența și răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Să nu uităm că lucrarea nu se va încheia pînă cînd membrii bisericii au-și vor unii eforturile lor cu ale pastorilor și acelea ale slujitorilor bisericii.

Intenționat am lăsat la urmă ceea ce a constituit și continuă să constituie o preocupare cu totul nouă mai ales pentru generațiile mai tinere: evanghelizarea. Imediat după ruperea lanțurilor, frații pastori și laici au dat naștere unei explozii de

entuziasm în favoarea evanghelizării publice. Fără o pregătire prealabilă specială, fără o organizare bine pusă la punct după toate regulile unor astfel de eforturi, o bună parte dintre pastori cit și slujbașii de la Uniune și Conferințe s-au avîntat cu toată inima și cu toată credința într-un efort fără precedent în România. Aproape în toate orașele și în nenumărate localități rurale, Cuvîntul Evangheliei a fost auzit în cămine culturale, marl sălii publice. Athenee și alte săli, cu o afluență de public extraordinară. Corurile comunităților au susținut programe spirituale bine pregătite înaintea unui public sensibil și cu inima deschisă.

Ziarele locale au publicat aprecieri elogioase în paginile lor despre lucrarea cu totul aparte a adventiștilor de ziua a șaptea.

Anunțuri la radio și uneori la televiziune au fost transmise pentru ca oricine să fie pus în cunoștință și invitat.

Desigur, s-au dat pe față și carențe, dar credem că Dumnezeu va face ca sămînța semănată să răsară. Apreciem spiritul de sacrificiu al tinerilor bisericii care au răspuns îndată la chemarea timpului, precum și al fraților laici care au suportat toate cheltuielile necesare pentru acest scop. Aducem un cuvînt de mulțumire tuturor aceluia care și-au pus talentele, timpul și

mijloacele pentru ca, pe orice cale posibilă, Evanghelia să fie predicată. Nu putem trece cu vederea inițiativa prompte pentru editarea de ziare, pliante, broșuri, afișe, reviste, conținînd solia adventă și care s-au răspîndit ca frunzele toamna.

Ce se va întimpla atunci cînd toți membrii bisericii, tineri, copii și vîrstnici se vor aduna într-o mărturisire unită, astfel ca tabloul din Apoc. 14,6 să fie reprodus întocmai? O mulțime de soli în vîzul tuturor locuitorilor țării, oricărei limbi, oricărei grupări etnice, oricărei suflet!

Să prindem această imagine a unei biserici vestitoare și mărturisitoare, a unei biserici care, conștientă de mandatul ei divin, se consacră lui Dumnezeu cu trup, suflet și duh pentru ca voia Sa să fie îndeplinită pe pămînt ca și în cer.

În ciuda lipsurilor și a defectelor noastre de caracter, Dumnezeu a binecuvîntat biserica Sa, a ocrotit-o, i-a vegheat înaintea și a mers în mijlocul ei potrivit-Și pasul cu pasul ei, plîngînd plînsul ei și participînd la bucuria ei. Domnul, Dumnezeul nostru, să-Și reverse bogatele binecuvîntări peste biserica Sa din Țara Românească, să-Și ia în stăpînire slujitorii, să ungă cu Duhul Său și cu putere de sus pe oricine se consacră în slujirea Sa pentru încheierea lucrării Sale pe deplin și repede. Amin!

MESIA

Conflictul Iudeo-creștin

(Urmare din pag. a 8-a)

se sule pînă în vremurile străvechi, pînă în zilele veșniciei” (Mica 5,2) (Gen. 49,10; Dan. 9,24-27; Isaia 53).

La al Săi a venit, la poporul Israel, dar nu a fost primit decît de un mic număr care, împreună cu cei din alte neamuri, au devenit urmași ai lui Mesia — Isus Hristos.

Împotriva acestora au urmat prigoniri: „Împărații pămîntului se răscoală împotriva Domnului și împotriva Unsului Său” (Psalm 2,2).

Preoții și cărturarii cei împotriviții au împlinit ce era scris. Adevărul cu privire la Mîntuitorul și Legea divină a pătruns în mijlocul neamurilor, din popor în popor, iar cei ce-L primeau aveau de suferit din partea lumii păgîne.

Creștinii, văzuți ca iudei, au fost persecutați secole de-a rîndul, dar sămînța martirilor a adus rodul lu-

minii, adevărului, că Hristos este Mîntuitorul lumii și Legea Celor Zece Porunci este etica adevărului și a adevăratei religii.

Lupta a fost dură. Și, curios, după trecerea timpului, chiar creștinii au luat poziție împotriva Legii lui Dumnezeu atacînd Sabatul ca fiind de origine iudaică.

Dumnezeu a binecuvîntat însă Ziua a Șaptea în care El S-a odihnit după creație și a dat omului odihna Sabatului, odihnă după munca celor șase zile, dar și un timp de meditare.

Lumea materialistă, cu tendințele ei, a modificat rostul pus de Dumnezeu schimbîndu-l cu o zi profană, din ziua a șaptea, în ziua întâi.

Conflictul este încă deschis și în curînd va lua forme noi. „Și a făcut

ca toți, mici și mari, bogați și săraci... să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte...” (Apoc. 13,15-18).

Cel credincios au asigurarea protecției divine și a împlinirii făgăduinței divine prin venirea Mîntuitorului a doua oară care va aduce mîntuire celor ce-L așteaptă.

Credința va fi probată. Credincioșii au un timp de pregătire pentru această confruntare.

Cuvîntul este asigurator: „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Matei 16,25).

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi... Fii credincios pînă la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2,10).

Nadler Leon

RAPORT

al
serviciului
contabilității

Prezentat
de

Pastor
Nicolae Popescu
Contabil șef

Sistemul financiar al Bisericii Creștine a Adventiștilor de Ziua a Șaptea se întemeiază pe dărnicia liber consimțită, pe o credință ce lucrează din iubire. Înțelegerea faptului că mintuirea care ni se oferă în dar a fost realizată prin jertfa Fiului lui Dumnezeu dă naștere unui spirit de recunoștință care se exprimă prin jertfă. Iubirea totdeauna trezește iubire, ea fiind fundamentul dăruirii de sume și de fonduri pentru scopuri misionare în lucrarea lui Hristos.

În perioada mandatului ce se încheie, acest sistem financiar s-a dovedit o binecuvântare. El însuși a fost binecuvântat de Dumnezeu. El a asigurat baza materială a unei funcționări normale a vieții noastre religioase, a existenței bisericii și a lucrării ei într-un timp ce a ridicat multe probleme.

Fondurile noastre denominaționale au avut o sursă nepuizabilă — iubirea ce se jertfește — un izvor care n-a secat niciodată. N-am fost niciodată în situația de a spune că nu avem fonduri. Nu erau aprobări, nu se puteau obține aprobări decât cu foarte mare greutate și foarte puține la număr. Aprobările erau probleme pentru noi și nu fondurile.

Din datele și cifrele cuprinse în lucrările de bilanț se pot evidenția următoarele realizări cuprinse în situația globală anexată.

Fondurile disponibile la data de 01 iunie 1990 totalizează suma de 153.203.075.34 lei, după cum urmează :

- Conferințele — 74.014.970,52
- Uniunea de Conferințe — 52.666.777,67
- Casa de Pensii — 26.521.327,65

Sînt necesare cîteva explicații în legătură cu unele cheltuieli efectuate în ultimii 10 ani, și anume :

I. Achiziții imobile pentru case de rugăciune și locuințe de serviciu.

S-au cumpărat 62 de imobile în valoarea totală de lei 13.307.143 din care : 49 case de rugăciune și 13 locuințe pastorale.

II. Construcții, reconstrucții și reparații capitale.

O mare realizare a însemnat pentru biserica noastră investițiile pen-

tru construcții de case de rugăciune, pentru reconstrucții sau reparații capitale. Deoarece atât reconstrucția cit și reparația capitală, de multe ori și reparațiile curente, nu însemnau altceva decît o construcție nouă, le-am inclus pe toate la același capitol. Prin acest proces au trecut un număr de 103 imobile în valoare de lei 35.592.092.

III. Reparații curente

La capitolul reparații curente s-au cheltuit peste 25.060.665 lei. Aceasta cuprinde aproape toate imobilele pe care le are biserica.

IV. Mobilier și mijloace fixe.

Pentru dotarea caselor de rugăciune cu mobilier s-au cheltuit 47.859.663. Acesta este un capitol pentru care s-a investit suma cea mai mare. Este ușor de înțeles motivul : pentru că nu am avut restricții. În ultimul an se înstituiseră un control și asupra acestui capitol dar nu-l mai exercita nimeni. Era un semn prevestitor.

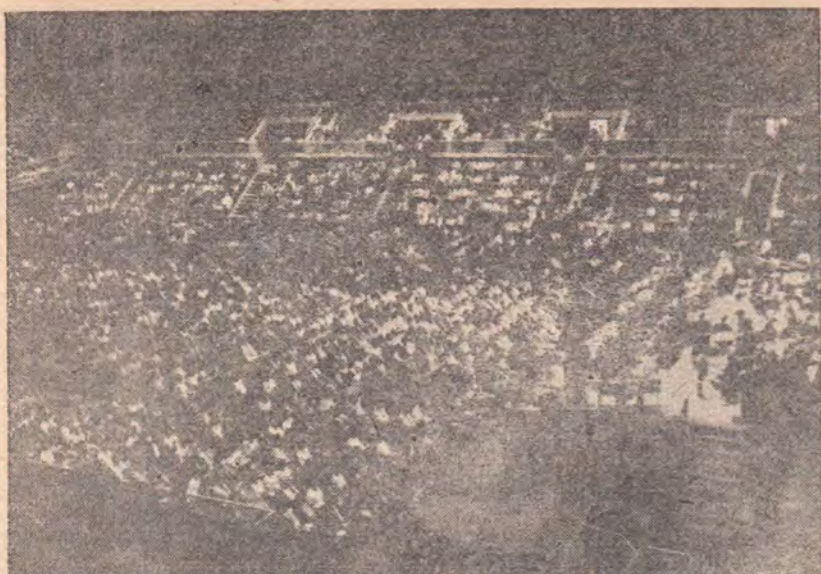
Cu toate greutățile avute, problemele lucrării au fost în mare măsură rezolvate. În ultimii cinci ani a intrat în trezoreria bisericii suma de lei 188.310.000 și în aceeași perioadă de timp s-au cheltuit 161.051.000 lei. Acest lucru vorbește de la sine și mulțumim lui Dumnezeu pentru acest deosebit har.

Ceea ce s-a realizat de biserica noastră, de credincioșii ei devotați, de slujitorii ei, în condițiile pe care le-am trăit cu toții, a fost o minune a zilelor noastre, o minune a harului lui Dumnezeu. În condițiile create de revoluția din 22 Decembrie 1989 sîntem nevoiți să ne chibzăm bine planul cheltuielilor. Este posibil să ajungem în situația de a spune : avem aprobare... dar nu avem fonduri. Faptul acesta este o altă minune a Domnului sau un alt aspect al minunii divine. Și dacă trăim în timpul minunilor, atunci să fim siguri că nu avem de ce să ne temem sau să ne îngrijorăm. Mai degrabă să ne exprimăm profunda noastră recunoștință față de Domnul nostru, să alegem a fi de partea credincioșiei în a face tot ce găsește mina noastră, făcînd cu toată puterea noastră și să ne reînnoim consacrarea noastră în serviciul Său.

„Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuilele, ca să fie hrană în casa Mea ; puneți-mă astfel la încercare, zice Domnul Oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvîntare.

Maleahi 3,10

Un Sabat de necuitat

— 9 iunie 1990 —

Sala Polivalentă

Vineri, 8 iunie după amiază și Simbăta, 9 iunie, sala Polivalentă din București a fost punctul către care s-au îndreptat mii și mii de surori și frați, de oaspeți și prieteni din întreaga țară.

În imensa sală frățietatea adventă și oaspeții lor au deschis Sabatul împreună într-o notă de sobrietate și recunoștință față de bunul Dumnezeu pentru ocaziile prilejuite. Cuvîntul Scripturii a fost rostit de fr. E. Amelung, trezorierul Diviziunii Euro-Africa. Cit de plăcut și reconfortant este să fie frații împreună!

Simbăta dimineața programul s-a desfășurat în modul obișnuit în comunitățile noastre. Ora de rugăciune care a avut darul să pregătească inimile și a oferit ocazia consacării și a implorării prezenței și binecuvîntării cerului, Școala de Sabat pentru ocazia aceasta ținîndu-se pe podium cu o grupă de frați avînd ca instructor pe fratele A. Moldovan, director al departamentului Școlii de Sabat pe Uniune.

În cadrul serviciului divin a avut loc întărirea prin binecuvîntarea ca pastori ai Bisericii Advente, a fraților: Bancu Sabinel, Breja Alexandru, Chelbegeanu Romulus, Dan Viorel și Sgunea Alexandru. Este pentru prima dată cînd pe acest podium, unde de multe ori s-a vorbit sau s-a cerut combaterea, lupta împotriva religiei, s-a adus la îndeplinire un serviciu religios de binecuvîntare a unui grup de tineri pastori care au fost chemați și trimiși să vestească Evanghelia și să facă ucenici din toate neamurile botezîndu-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt... Cit de minunate și de neașteptate sînt hotărîrile și acțiunile Cerului!

Cuvîntul Scripturii a fost rostit cu această ocazie de fr. G. Steveny. Cuvîntul de primire și trimitere a noilor pastori a fost rostit de frații pastori T. Niculescu, președinte al Conferinței București și N. Dumitrescu, președintele comitetului Uniunii.

După amiază s-a desfășurat un lung și plăcut program muzical-literar. Coruri din Piatra Neamț, Bacău, corul reunit din București, corul juniorilor și corul copiilor din comunitatea Grant, formația orchestrală reprezentativă a Conferinței Cluj dirijată de Vasile Cazan, corul reprezentativ din Maramureș condus de pastorul Iosif Suci, soliști, etc. — o minunată ocazie de a lăuda pe bunul Dumnezeu și de a vesti lucrările Lui minunate. De asemenea, printre oaspeți, am avut bucuria de a avea în mijlocul nostru și o formație corală din Bulgaria, care a prezentat un program deosebit de frumos și la un înalt nivel tehnic.

Tot programul a încîntat pe cei prezenți prin armonia melodiilor și mesajul lor. În mod deosebit formația corală a Maramureșului, în minunatele lor costume și în graiul lor deosebit, a constituit revelația programului.

În cadrul programului maramureșan, pastorul asistent Grigore Leordean mărturisirea:

„Sînt din neamul dacilor, din seminția cea mai reprezentativă, cea mai curajoasă și cea mai fidelă străbunului Decebal: seminția maramureșeană.

Sînt maramureșean din maramureșean, în ce privește legea sînt ortodox, adică am dreapta credință. În ce privește nădejdea sînt adventist de ziua a șaptea — așteptător al venirii Aceluia care m-a iubit atît de mult încît și-a dat viața pentru mine, murînd pe crucea Golgotei în locul meu.

Noi, maramureșenii, sîntem un popor aparte, ne plac mai mult faptele decît cuvintele și iubim dreptatea și adevărul pînă la sacrificiu. Viața noastră însă a fost altfel înainte de a-L cunoaște pe Hristos. Unii dintre noi, din cei care sîntem aici, în locul Cărților Sfînte eă ne învață Cuvîntele vieții veșnice, aveam cărțile domnului întunericului care ne-au condus spre păcat și spre o viață cu totul neasemenea

„Pe colinele
Maramureşului
am auzit ecoul
unui cânt de
demult, din
vremuri străvechi
ce s-a înălţat din
inima plină de
neprihănire a
tînărului păstor
şi profet, David“.

Gr. Leordean

vieţii lui Dumnezeu. Cântările noastre nu erau cele pe care le-aţi auzit, ci strigăte zgomotoase puse pe note cutremurătoare ce se înălţau împotriva cerului şi împotriva oamenilor.

În locul apei vieţii din care am început să bem de la Hristos, noi beam din fântinile crăpate ale lumii — băutura fermecătoare a unei false şi necurate fericiri.

Din fire sîntem răzbuunători, pumnii noştri, mai puţin ai mei, sînt de oţel şi adesea se înclăstau ridicîndu-se pentru a lovi în cei care ne asupreau. În miini sau la picior, în locul rîvnei Evangheliei păcii, purtam — de data aceasta mai puţin prietenii mei — pumnale şi cuşite, arme de atac şi apărare împotriva nedreptăţii. Mulţi dintre noi eram fără nădejde şi nefericiţi şi am fi rămas sortiţi mai departe pieirii dacă n-am fi găsit, într-o zi, această Carte — Biblia — şi nu L-am fi întîlnit pe paginile ei pe minunatul Domn al vieţii — ISUS HRISTOS.

Cînd a reuşit să ni se descopere, după multe şi nenumărate încercări, El ne-a vorbit aşa: „Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de

nimic, şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol“ (Apoc. 3, 15-17). Aceste cuvinte ne-au atins inima, erau adevărate, Isus avea dreptate. Şi atunci am aruncat cuşitele departe şi am vărsat înapoi, în fântinile crăpate ale lumii, otrava care ne-a întunecat mîntea şi ne-a stricat inima. Apoi L-am urmat pe Isus şi viaţa noastră a fost schimbată.

Astăzi însă, ecoul cuvintelor Mîntuitorului ne urmăreşte din nou. De data aceasta Isus Se adresează întregului pămînt: tuturor oamenilor şi îndeosebi Bisericii Advente: „Pentru că zici: ‘Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic, şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol‘ (vers. 17). Acesta este adevărul care defineşte starea noastră spirituală, starea lumii. Isus şi acum, ca întotdeauna, are dreptate: omul fără Dumnezeu este ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol, iar nenorocirea cea mai mare este că cei mai mulţi dintre noi nu ştim cum sîntem; noi credem că sîntem buni (vezi vers. 17 p.p.).

Marea majoritate ne-am schimbat în parte dar nu pe deplin. Mulţi, foarte mulţi, am reuşit să ne schimbăm faptele dar nu şi inima. De aceea, Martorul Credincios rosteşte din nou aceleaşi cuvinte.

Pastor
Bancu Sabinel

Pastor
Breja Alexandru

Pastor
Chelbegeanu Romulus

Pastor
Sgunea Alexandru

Frații G. Steveny și N. Dumitrescu la pupitrul Sălii Polivalente

Pastor
Dan Viorel

Desigur, această stare este cu totul deplorabilă și fără nădejde. Dacă Domnul Hristos și-ar încheia aici mărturia, noi am fi pierduți pentru totdeauna. Dar slavă Lui că El a continuat să vorbească. Ascultați, vă rog, cele mai minunate cuvinte ce le-ar putea dori un om ticălos și nenorocit. Aceste cuvinte sînt răspunsul și remediul Cerului la situația în care ne găsim: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de rivnă dar, și pocăiește-te!” (vers. 18.19).

Aur curățit prin foc! O, Doamne, exact ceea ce ne lipsește! Acea credință puternică, plină de dragoste arzătoare care să lucreze abundent, pentru Dumnezeu și pentru salvarea semenilor.

Haina albă! Darul nesperat al Domnului Hristos prin care sîntem făcuți — schimbați, înfrumusețați — după asemănarea Lui! Caracterul desăvîrșit al Fiului lui Dumnezeu, singurul caracter care va fi aprobat să intre pe porțile de mîrgărit ale Împărăției Cerului.

Alifie pentru ochi! Ce minunat! Insuși Dumnezeu, Duhul Sfînt în Persoană, Singurul care ne poate vindeca gîndirea, ne poate transforma mintea și este în stare să păstreze în noi credința și dragostea — neprihănirea și pacea, înțelepciunea și puterea pentru a trăi numai pentru Dumnezeu și a grăbi momentul atît de mult dorit al întîlnirii cu scumpul nostru Mintuitor.

Aceasta este perspectiva măreață și sigură a creștinilor maramureșeni. Aceasta este minunea care trebuie să aibă loc în Biserica noastră. Și eu spun cu teamă, dar animat de o dorință nestăvilită: „Acum Doamne, acum, nu în viitor să se împlinească făgăduința Ta cu noi cei

de aici pentru a ieși plini de o putere în lume. Și, luminați fiind de o sfîntă consacrare, să alergăm din loc în loc vestind tuturor popoarelor, națiunilor și semințiilor de sub ceruri vestea cea bună a salvării! Iar apoi, în curînd, Tu, Doamne Isuse, să ne primești în slavă!”

Minunată este lucrarea transformatoare a Duhului lui Dumnezeu. Maramureșenii — mîndri de stîrpea lor dacică, aprigi și buni muncitori, trăitori pe meleaguri deosebit de frumoase ale României — transformați prin lucrarea Cuvîntului Evangheliei! Și fr. Grigore Leordean a continuat în graiul deosebit de pitoresc al Maramureșului:

„Pe colinele Maramureșului am auzit ecoul unui cînt de demult, din vremuri străvechi, ce sa înălțat din inima plină de neprihănire a tînarului păstor și profet, David. El îl cînta adesea pe frumoasele cîmpii ale Betleemului. Era cîntul fericirii și al bucuriei lui: „Da”, spunea David, „fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului pînă la sfîrșitul zilelor mele”.

Fericirea și îndurarea puse în poezie divină, fericirea și îndurarea promise aici și acum!

E ceea ce-și dorește o lume întregă. Viața nu are sens dacă nu este fericită. Cine trăiește trebuie să fie fericit. Oamenii o caută, conducătorii popoarelor o promit, se vorbește despre ea oriunde pe pămînt. Se fac congrese internaționale, se țin cuvîntări înaintea mulțimilor, oameni de stat țin conferințe. Totul pare că tinde spre acest țel atît de frumos dar, cînd cunoști realitatea, te încearcă un simțămînt de durere și deznădejde. În spatele lucrurilor care se văd, se ascunde spectrul straniu al morții și al nefericirii. Făcătorii de fericire nu sînt altceva decît niște făuritori de arme care pregătesc o nouă vale a plingerii și a măcelului.

Cîntărețul lui Israel, neîncrezător în promisiunile omenesci, caută și descoperă în altă

Școala
de
Sabat
copii

Sala Polivalentă

parte adevărată fericire și adevăratul ei Izvor. El cîntă în continuare, plin de speranță, frumoasele versuri ale acestui dar cereșc (Psalm 23,1-3).

Acesta este o descoperire de la Dumnezeu pentru nefericiții acestui pămînt. Lumea noastră, privită de la înălțimea Universului, este ca o turmă fără păstor sortită singurătății și nesiguranței. Oamenii aleargă care încotro, căutînd cu asiduitate același ideal: fericirea. Drumuri se întretaie, drumuri se despart. Unii cad iar alții se ridică, dar fericirea este și mai departe, și mai de neatins.

E nevoie de un păstor care să ne strîngă, să ne unească și să ne ducă la izvoarele apelor vii. Istoria a cunoscut mulți păstori care au promis urmașilor lor fericirea. Dacă ar fi reușit să ofere ceea ce au promis, aș merge pe urmele lor. Spre exemplu, Buda — unul din marii păstori spirituali antici — a adunat în jurul său mii, milioane de adepți. Dar promisiunile lui au fost și sînt doar niște iluzii ce nu se vor împlini niciodată. Aș fi astăzi budist dacă adevărata fericire ar fi de găsit pe urmele lui Buda.

M-aș declara confucianist dacă filosofia lui Confucius despre Dumnezeu și despre fericire ar fi adevărată sau aș căuta spiritul lui Macedon, marele cuceritor, dacă măcar el ar fi fost cu adevărat fericit... Dar... mă cutremur cînd îmi amintesc cum a murit și refuz un asemenea spirit.

Suind sau coborînd pe treptele secolelor ce s-au scurs, sînt atras tot mai mult de un chip care, poate, este fără egal în toată istoria omenirii. Acest personaj, de o strălucire și o bogăție extraordinară, se așează în fruntea creștinătății declarîndu-se păstorul omenirii și promite, în sfîrșit, împlinirea idealului de veacuri despre fericire. Începe prin secolele IV—V și, printr-o succesiune de urmași, pînă la sfîrșitul secolului XVIII adună în jurul său o mare parte din omenire făcînd-o să se uimească și să se minu-

neze după el. Se declară tată și lumea îl respectă sub acest nume. Astăzi este din nou în atenția omenirii. Unii spun că este adevăratul păstor de care are nevoie lumea.

O tendință firească mă împinge către acest păstor. Oare să-l aleg? Va fi schimbată viața mea? Voi fi fericit? Ceva mă oprește... De-a lungul vremurilor trecute am descoperit că păstorul acesta și-a cîștigat o parte din adepți cu ajutorul sabiei și... singele a curs: unii au murit iar alții, care sau temut, l-au urmat. Mulți au fost nemulțumiți și zdrobiți în așteptările lor și atunci au căutat un alt păstor. Dar n-au fost lăsați în pace. Atunci s-au ridicat gilotinele, s-au înălțat rugurile și crucile și singele a curs din nou transformîndu-se într-un pîrîiaș. Oile au fost ucise de păstor! Nu, așa nu! Nu vreau fericire prin constrîngere! — prin sabie, cu ajutorul forței? Și chiar dacă l-aș vrea pe acest păstor pe care lumea îl alege din nou, eu nu pot să-l aleg și, prin harul lui Dumnezeu, nu-l vreau! Nu mă voi închina lui, nu-l voi accepta niciodată și nu-i voi primi nici un semn, nici pe mîină nici pe frunte.

Aș vrea un altfel de păstor... Unul care să iubească oile și să le hrănească. Un Păstor care să le apere și să le ocrotească. Un păstor care să-și dea viața pentru oi. De un asemenea Păstor avem nevoie. David L-a găsit, L-a iubit și L-a urmat. Rezultatul? David a fost fericit!

Și eu L-am descoperit și am început să-L urmez. Rezultatul? Frînturi de fericire mi-au încălzit sufletul și o convingere neclintită am în inimă că El este PĂSTORUL CEL BUN.

Da, pe El, pe Isus îl aleg din nou căci El m-a chemat la viață, pe El vreau să-L urmez căci El a murit pentru mine. Ceilalți păstori nu au murit decît pentru ei și au rămas în mormintele lor departe de tot ce se petrece sub soare. Păstorul meu însă a înviat — El trăiește! Ceilalți sînt robii neînțelegerii și tăcerii. Păstorul cel bun și astăzi privește cu o iubire plină de gingășie asupra noastră oferindu-ne acum fericirea. El ne iubește și ne vrea aproape de El. El ne iubește și în curînd va veni după noi.

Corul
juniorilor
comunității
București-Cort

Cred că și dv. doriți să fiți fericiți. David vorbește despre fericire la prezent. Aceasta înseamnă că noi putem fi acum fericiți, nu cindva în viitor. Dacă vrem s-o gustăm încă de pe acum, să-L alegem și noi pe Isus, să-L urmăm și să spunem împreună cu David:

„Domnul este Păstorul meu :
nu voi duce lipsă de nimic.
El mă paște în pășuni verzi,
și mă duce la ape de odihnă ;
îmi înviorează sufletul,
și mă povățuiește pe cărări drepte,
din pricina Numelui Său ...
Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți
în toate zilele vieții mele,
și voi locui în Casa Domnului
până la sfârșitul zilelor mele“

(Psalm 23, 1-3.6).

Cind umbrele serii aminteau că Sabatul s-a încheiat, miile de participanți care plecau din

sala Polivalentă laudau pe Dumnezeu pentru Sabatul pe care l-au petrecut împreună, pentru frumusețea comuniunii frățești. Un gând stăruia în inima tuturor : coborîrea din locul întâlnirii cu Dumnezeu ne duce în valea nevoilor omenești. Acolo Adevărul trebuie trăit și vestit. Acolo sînt suferințe de alinat, poveri de ușurat. Acolo, în mijlocul oamenilor, caracterul Domnului Hristos trebuie să fie reflectat în viața și lucrarea noastră. Acolo trebuie manifestată iubirea lui Dumnezeu ce face totul pentru fericirea oamenilor. Și gândul nerostit al rugii urca din sufletele celor ce se consumă pentru Dumnezeu și Biserica Sa : „Doamne, ajută-ne să fim ceea ce trebuie să fim pentru Tine în generația noastră !“ Ca un ecou al întregii zile de Sabat, asigurarea divină inunda inimile : „Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele pînă la sfârșitul veacurilor...“

REDACȚIA

La porțile slujirii

Serbarea clasei de absolvire a Seminarului Teologic A.Z.Ș.

După două zile prea pline, duminică dimineața — 10 iunie — Sala Polivalentă ne primește din nou, proaspătă și binevoitoare. Stațiunile se umplu cu oaspeți de pretutindeni. Sînt prieteni rude și frați de credință. Solemnitatea este presărată de blitzuri și camere de luat vedere, în timp ce pe platformă urcă emoția, elanul și tinerețea Seminarului. Sînt cei 23 de cursanți la zi și profesorii lor. În ritmul pianului strunit cu măiestrie și credință de Adrian Stroiici, corul „Prietenii Adevărului“ își ocupă locul. În haine de zile mari, la cea de-a 13-a țesire în public, acest cor va susține partea muzicală a programului.

„Zori deci că vine noaptea“ se întonează în continuare cu întreaga asistență. Este imnul de deschidere, este cuvîntul de ordine adresat lucrătorilor mici și mari. Fratele Ionică Aurel, profesor de Vechiul Testament, înaltă rugăciunea de deschidere, după care fr. Ion Buciuman, fostul secretar al Seminarului, salută pe cei prezenți.

Urmează caracterizarea clasei. La apel răspund „prezent“ : Gheorghe Iordache, Viorel Negoii și Corneliu Rusu. Sînt trei dar cînd te gîndești că au fost suficienți doar trei tineri în Babilon ca să ridice în picior o întreagă împărăție, nu îndrăznești să spui că cei trei absolvenți sînt un număr negliabil.

Fratele Adrian Bocîneanu, dirigintele clasei, face portretul fiecăruia. Pe scurt, acesta poate fi rezumat după cum urmează : Ghe. Iordache — „vîndecătorul răni“, V. Negoii — „fiul cel plin de har al văduvei“, iar C. Rusu — „cel învrednicit cu slujba împăcării“.

În armonii calde și tremurătoare, se revarsă apoi cîntarea clasei. Este o primă variantă, compusă de dirigitorul și solistul violonist, Adrian Golea din anul I, după textul intitulat „Imn final“ de Gh. Iordache. „Voi vesti minunile Tale“ este gândul de cîmpătuire al ocaziei și motto-ul clasei de absolvire. C. Rusu enumeră cîteva din corola de minuni a lumii, care trebuie privită cu

ochiul credinței pentru a fi surprinsă ca atare. Înaltă slujbă și minunată chemare să descoperi și să vestești ce a făcut Dumnezeu pentru noi, acum când dorința după senzațional abundă.

Corul intră instantaneu în contrapartidă precizând că: „Cerul, pământul vor trece, dar Cuvintul Domnului rămâne”.

Apoi, Ghe. Iordache ne îndreaptă atenția spre stelele autentice, a căror lumină o vezi abia atunci când ele au trecut, și care continuă să existe doar prin ceea ce au oferit cu dărnicie pe când erau. Momentul de meditație ne pune în mod plăcut pe gânduri.

Sîntem aduși la realitate de a doua variantă a imnului clasei, cea realizată de compozitorul Adrian Stroici, care afindu-se la pian nu uită să-și așeze frumos garnitura instrumentală peste ritmul mișcat și proaspăt al corului.

Cînd liniștea este pe punctul să se aștearnă, poezia clasei așază cu „Rost” gânduri de povață, deși ele vin din partea unei tinere colaboratoare de la Bacău, Viorica Avrămiea. „Privește spre cei ce sînt lumină din Lumina Lumii” — este sugestia la care subscriem cu încredere.

După „Primăvara” de Vivaldi, interpretată de Adrian Golea la vioară și acompaniată de Monica Răgușitu la pian, urmează cuvintul anilor măci, prezentat de Gabriel Ban, anul II. Sînt momente de ușoară melancolie, dar e prea mult soare ca să fie loc acum pentru umbre, mai ales că fără răgaz, fratele Nelu Dumitrescu, fostul director al Se-

Clasa de absolvire promoția 1990

minarului, cheamă pe cei trei proaspeți lucrători să-și ridice ochii și să privească holdele albe acum, gata pentru seceriș. Apoi li se înminează diplomele și li se spun cuvinte de drum.

„Nu te teme” este ultima replică a corului din Bacău, după care fratele Steveny desăvîrșește ocazia prin verbul său viguros, din care rămii întotdeauna zidit și luminat. Și drumul „minunilor” continuă. Oaspeții bulgari își aduc contribu-

ția cu piese specifice stilului lor, dar care se leagă frumos cu întregul.

„Stăm gata de lucrat”, se cîntă cu toată imensa adunare a Polivalentei, după care fratele Dumitru Popa înaltă binecuvîntarea patriarhală a rugăciunii de încheiere, marcînd un nou pas al slujirii, un nou val de putere spre porțile veșnice ale Evangheliei.

Pastor,
Ion Buciuan

Interviu cu Dr. Holbrook — Interviu cu Dr. Holbrook — Interviu cu Dr. Holbrook

In cursul lunii mai a anului curent, soții Betty și Delmar Holbrook ne-au vizitat pentru a doua oară. Specialiștii în problemele vieții de familie, cu o lungă și fructuoasă experiență în acest domeniu, dinșii au ținut să împărtășească, frățietății și publicului românesc, principiile ce trebuie să guverneze viața familiilor noastre.

La București în sala Polivalentă, la Onești în frumoasa sală a Casei de Cultură, în Bacău sau în sala mare a Casei de Cultură din Constanța, soții Holbrook au prezentat unui public numeros și interesat rodul cercetărilor și experiențele lor în acest domeniu atât de important.

Cu această ocazie fr. Dumitru Popa, redactorul revistei „Curierul Adventist”, a adresat cîteva întrebări oaspetului, la care acesta a avut amabilitatea să răspundă, interviu pe care-l prezentăm în numărul de față al revistei noastre.

Dumitru Popa: „Este a doua oară cînd ne vizitați țara. Observați cumva vreo schimbare în viața socială și religioasă a României față de prima Dv. vizită?”

Delmar Holbrook: „Da, cu siguranță. Oamenii de pe stradă sînt mai zîmbitori și oriunde am mers ei ne-au vorbit deschis, ne-au pus întrebări. Ei sînt activi și fericiți! Există încă vie memoria tragică a celor mulți ce au murit și există încă amintirea dureroasă a trecutului, dar cu toate acestea există o speranță plină de optimism și un simțămînt că națiunea se trezește ca după un vis urît. Mai multe persoane au exprimat bine acest gînd față de noi atunci cînd ne-au mărturisit: 'Putem îndrăzni să sperăm din nou!' Dar probabil că cea mai mare schimbare pe care am observat-o este viața religioasă a țării. În multe biserici și Case de Rugăciune pe care le-am vizitat am întîlnit un entuziasm plin de bucurie care a întrecut profundul

zel pe care l-am găsit cu ocazia primei noastre vizite în România. Avem simțămîntul că membrilor bisericii nu le vine să creadă ceea ce văd și aud. Într-o serie de ocazii, conducători din cadrul bisericii ne-au spus cu uimire în glas: 'Niciodată n-am așteptat să vedem — așa de repede — acest lucru în viața noastră'. Unul din lucrurile ce m-au impresionat profund a fost iscusința creatoare și eficiența cu care membrii bisericii, atît pastori cît și membri laici, au găsit căi și mijloace noi de a face cunoscută credința lor”.

Dumitru Popa: „Ați avut ocazia acum să întîlniți un numeros public. Ce părere aveți despre poporul român, despre publicul românesc, vis-a-vis de publicul din alte țări și alte culturi?”

Delmar Holbrook: „Datorită naturii preocupării și lucrării noastre privind căsătoria și familia, care ne face să sondăm profund în pro-

Pe podiumul Sălii Polivalente

blemele ființei umane, în ultimii douăzeci de ani am descoperit că oamenii de pretutindeni sînt în mod fundamental la fel. Oriunde am mers ei se confruntă cu același fel de probleme ale relațiilor interumane. Cu toate acestea, există unele deosebiri clare de cultură. Am găsit că poporul român este cald și prietenos. Românii sînt gata să răspundă și ușor ajungi să-i iubești, să-ți placă. Așa cum am mai spus, de multe ori în ultimul timp, cel mai bun lucru din România sînt... românii. Ei sînt foarte ageri, vioi și pun întrebări foarte perceptibile. Ei nu se ascund în spatele unui exterior auster, ceea ce i-ar face greu de cunoscut, greu de abordat”.

Dumitru Popa: „Care a fost principalul lucru care v-a surprins în timpul acestei vizite?”

Delmar Holbrook: „Interesul entuziast în problemele căsătoriei și familiei. Să vezi mușmi uriașe venind la înfățișările publice din București, Constanța și Onești, iată una dintre emoțiile cele mai puternice din viața noastră. Nu vom uita niciodată această experiență.

Dumitru Popa: „Ca specialiști în viața de familie, care credeți că este cea mai mare nevoie a familiilor în societatea modernă a timpului nostru?”

Delmar Holbrook: „A menține sau a reface o legătură strînsă, o bucurie sănătoasă în familie. Societatea de astăzi, în mod deosebit cultura apuseană, procură, pune la dispoziția publicului o nesfîrșită și constantă gamă de distracții. Acestea exercită chiar o presiune asupra oamenilor. Din punct de vedere politic și economic, țările din estul Europei se îndreaptă acum spre vest. Cu toate acestea, trebuie să spunem că, împreună cu multe lucruri bune, vin și o abundență, o multitudine de influențe și materiale ce sînt foarte păgubitoare vieții de familie. Pornografia, literatura, video-casetele și filmele au luat o foarte serioasă 'vamă' căsătoriilor și vieții de familie în multe părți ale lumii. Clădind o familie puternică prin experiențe religioase zilnice și printr-o viguroasă viață de comunitate, aceasta, credem noi, este calea cea mai sigură de a menține o apărare puternică împotriva dezastrului familial. De fapt,

Domnul Hristos a prevăzut aceste zile. El știa foarte bine cum vor fi condițiile chiar înainte de a doua sa venire. Nu numai că El a profetizat aceste situații, dar Biblia ne vorbește de asemenea despre ele în descrierea soliei lui Ilie pentru zilele din urmă — solie ce este un răspuns la condițiile de imoralitate ale zilelor de astăzi — vorbind despre așa numita întoarcere a inimii, întărirea familiei, în mesajul conținut în cartea lui Maleahi”.

Dumitru Popa: „Doriți să adresați un cuvînt cititorilor revistei noastre?”

Delmar Holbrook: „Ne-am întîlnit cu mulți dintre dv. în timpul celor două memorabile vizite în România. Nu vă vom uita și nu vă putem uita. Ați lăsat asupra noastră o impresie ce nu se poate șterge. Poate că nu vom mai avea ocazia să ne întîlnim pe acest pămînt dar ne-ar place să avem o mare întîlnire cîndva, într-o zi, în ceruri. Fie ca Bunul Dumnezeu să vă binecuvînteze din belșug pe fiecare dintre dv. și să vă dea bucuria de a-I sluji”.

Redacția

CUPRINS

• Nici o altă temelie	C. I
• Stntem ca la Iordan	C. II
• Adunarea Generală a Uniunii	1
• Raportul președintelui	4
• Mesia, conflictul iudeo-creștin	8
• Raport secretariat	9
• Raport contabilitate	11
• Un Sabat de neuitat	12
• La porțile slujirii	16
• Interviu cu Dr. Holbrook	C. III

Curierul Adventist

Revista „Curierul Adventist” este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar

Redactor : Dumitru Popa

Secretar redacție : Coconcea Octavian

Redacția și Administrația

București, str. Plantelor nr. 12

Telefon 20.42.07